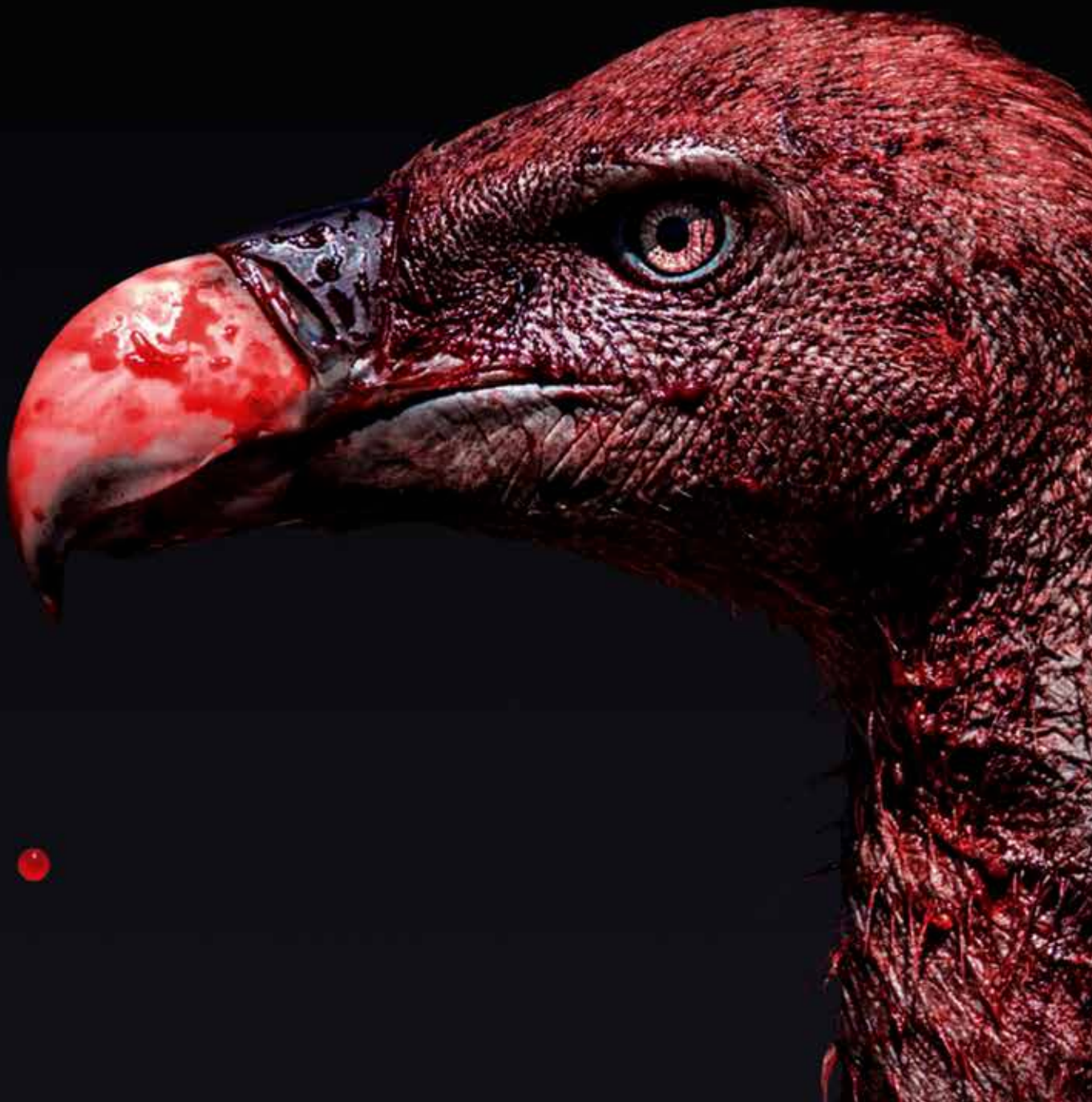

#Hola Dictadura

Abril 2016

nº2

La llibertat en perill d'extinció

Terrorisme anarquista?

Després de 4 operacions policials, 69 detingudes, 14 empresonaments i 99 escorcolls, la policia segueix entestada a demostrar l'existència de l'«anarcoterrorisme».

Des dels despatxos de la central Egara dels mossos una divisió especialitzada en la persecució de l'anarquisme intenta fer valer la seva tesi: l'existència d'un grup terrorista anarquista, organitzat i perillós. Poc importa que la societat en desconegui la seva existència, que no hi hagi atemptats ni víctimes.

Aquest és el resultat d'anys d'investigacions, seguiments i intervencions telefòniques: inculpar la coordinació de diferents grups llibertaris, relacionant-nos vagament amb una sèrie de sabotatges dirigits, principalment, contra entitats bancàries. Aportant com a principals proves material polític, així com la suposada afiliació ideològica dels detinguts. Informes i expedients que diferents advocats titllen de veritables nyaps i que mantenen la causa penal penjant d'un fil. Els jutges de l'*Audiència Nacional*, però, concedeixen el benefici del

dubte a la policia, carregant-se de nou el suposat sistema garantista de Dret. Ets culpable fins que puguis demostrar el contrari.

Tot plegat adornat per uns titulars i vídeos policials que els mitjans de comunicació reproduïxen sense miraments, en un bast intent de crear un nou enemic intern i justificar la mà dura contra els moviments populars dissidents. La legislació antiterrorista espanyola, una de les més dures del món, contempla condemnes de 10 a 14 anys de presó per «pertinença a organització terrorista» i de fins a 6 anys per «col·laboració». Intentant sembrar així el veritable terror, tant dins el moviment llibertari com al conjunt de moviments populars susceptibles de ser criminalitzats per la seva lluita en contraposició a la precarietat i misèria a què ens aboca el capitalisme. ■

.....
“El terrorisme anarquista s’ha implantat al nostre país”

— Ignacio Cosidó, director general de la Policía Nacional

.....
“Governar amb la força de la por és molt eficaç. La por fa que no es reaccioni, la por fa que no se segueixi avançant. La por és molt més forta gairebé, desgraciadament que l'altruisme, que l'amor, que la bondat. La por és el que ens donen cada dia els mitjans de comunicació”.

— José Luis Sampedro

L'enemic intern: construcció del dolent de la pel·lícula

Els Estats, lluny d'actuar com a àrbitres o mediadors entre les diferents classes socials que hi ha en el si de cada societat, defensen uns interessos ben concrets i responen davant de les minories privilegiades que decideixen sobre la majoria social, enfrontant-se si cal amb els altres grups que puguin fer nosa en la consecució dels seus objectius. Partint de les necessitats de redibuixar les relacions socials, amb la finalitat que no es qüestionin mai els privilegis vinculats al control del poder econòmic, polític i coercitiu, trobem el concepte de «l'enemic intern». Les ovelles negres que surten del ramat i que mereixen el càstig exemplar del gos i del pastor per tal que les altres ovelles sàpiguen què els espera si actuen com les seves germanes rebels.

L'enemic intern variarà depenent del moment històric que ens toqui viure i podrà adoptar diferents formes. A l'Alemanya dels anys trenta era la comunitat jueva, però també comunistes, anarquistes, homosexuals i el poble gitano. A l'Anglaterra dels 80 l'enemic intern era representat per les comunitats mineires que van gosar fer front a l'ofensiva neoliberal encapçalada per Maggie Thatcher. A l'Estat espanyol, després de l'anunci per part d'ETA de deixar l'activitat armada, la figura de l'enemic intern oficial es va traslladar des d'Euskal Herria fins al moviment anarquista, especialment nombrós a Catalunya, i al fantasma del *gihadisme* que es va sacsejant periòdicament i s'ha utilitzat per articular centenars d'operacions policials durant l'última dècada, moltes de les quals s'estavellen als mateixos jutjats que no acaben de veure com encaixar tanta literatura fantàstica policial amb la realitat de la manca de proves i dels muntatges.

Encara així, tot el que val contra el *gihadisme* també val contra les que exerceixen la dissidència. I si no, que preguntin a les manifestants contra la cimera de caps d'estat sobre clima celebrada al París de l'estat de setge, arran dels atacs del passat novembre.

La construcció de l'enemic intern per part de l'Estat sempre escollirà demonitzar a aquells sectors que no es volen doblegar davant les imposicions del sistema, com és el cas, en particular, del moviment llibertari i d'altres moviments antagonistes en general. En altres casos també escull aquells col·lectius amb un mínim de trets diferencials, siguin de caràcter sexual, religiós, cultural o d'origen per establir una base per a l'atac uniformitzador. Un clar exemple són les comunitats de migrants, en especial aquelles que tenen un rerefons religiós diferent del predominant.

Un cop s'ha escollit els col·lectius a criminalitzar, només farà falta tenir un bon nombre de jutges, fiscals i policies compromesos amb la lluita contra «l'enemic» i mitjans de comunicació públics i corporatius que facin de corretja de transmissió de la ideologia dominant i que proveeixin plataformes per a «veus expertes». Així ja tindrem la resta d'ingredients del còctel del qual es compon l'enemic intern. ●●

'Parlen les afectades'

Comunicat d'algunes de les detingudes en la darrera fase de l'Operació Pandora.
<http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/500049/index.php>

.....

“Vàrem haver de lluitar contra l'enemic extern a les Malvines. Hem d'estar més atents a l'enemic intern, molt més complicat de combatre i més perillós per a les llibertats”

— Margareth Thatcher, Primera Ministra del Regne Unit durant la Vaga dels miners 1984-1985

.....

“No em preocupa ETA, els que de veritat em preocupen són els anarquistes i el moviment llibertari”

— Martín Villa, Ministre de Governació declaracions a la premsa, gener de 1978

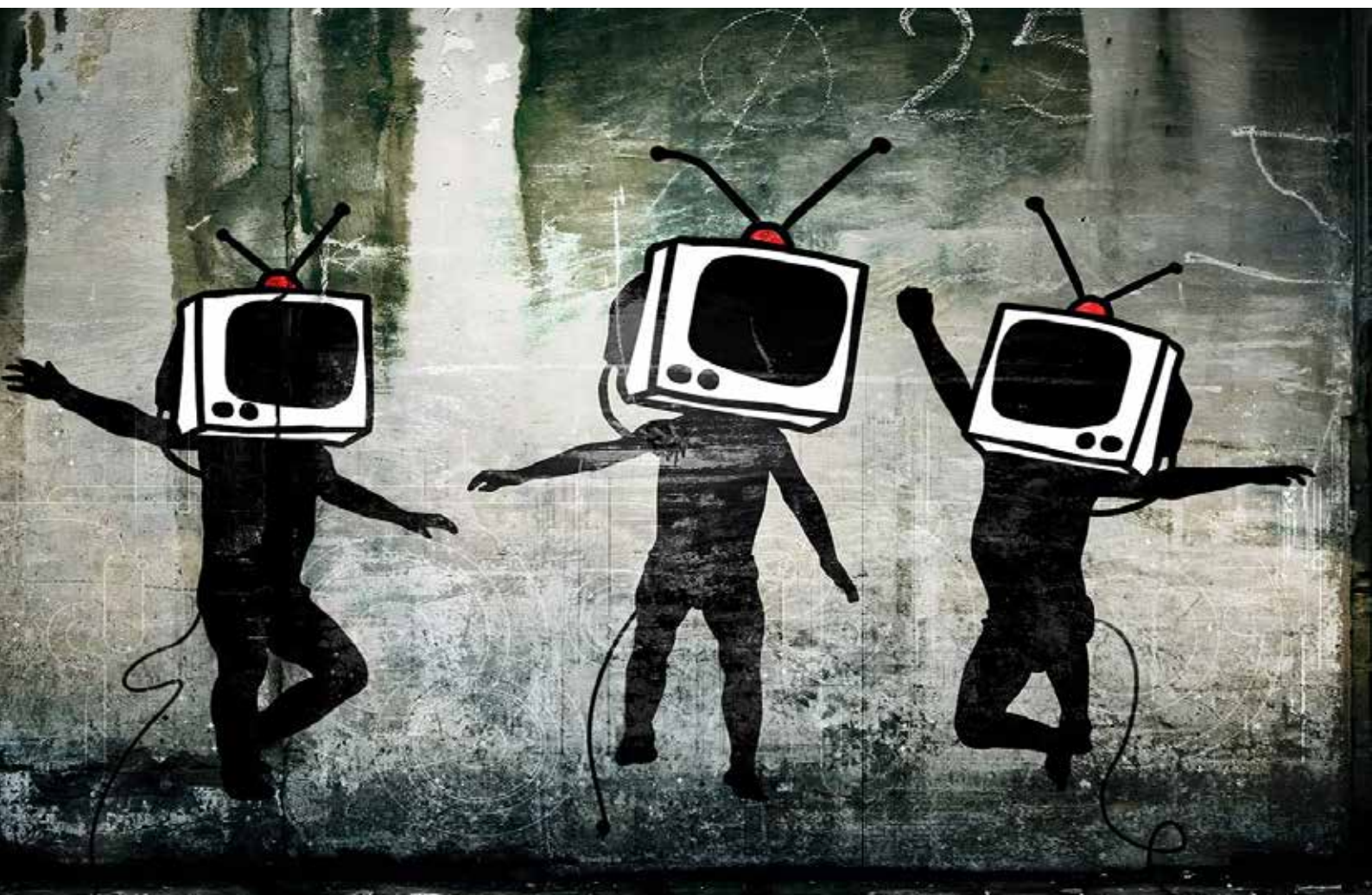
Anàlisi de mitjans

L'any 1972, el sociòleg Stanley Cohen va publicar '*Folk Devils and Moral Panics*', un llibre molt popular entre els investigadors de criminologia, que també va tenir una influència important en l'anàlisi de les notícies i els mitjans de comunicació, en particular, en els estudis sobre com aquests cobreixen (descriuen, retraten, defineixen) a col·lectius socials «desviats», «outsiders» —tals com bandes juvenils, anarquistes, punks, homosexuals, lesbianes, migrants, okupes, activistes «radicals», sense sostre, etc. És a dir, tots aquells grups socials (*folk devils*) fora del statu quo, que desafien o que «surten» del sistema.

Cohen va explicar que el pànic moral és el procés de definir una «condició, episodi, persona o grup de persones com una amenaça per als valors i els interessos de la societat». En aquest procés els mitjans de comunicació prenen una posició de poder especial. A través de les seves informacions, reproduïxen models i estereotips (de criminalització, demonització, etc.) amb els quals es construeix un discurs d'amenaça per part de l'objecte de pànic. Un cop construïda l'amenaça, els mitjans allotgen una sèrie de veus morals vinculades indefectiblement als poders fàctics i usualment

conservadores: polítics, religiosos, experts, autoritats... que ofereixen la seva opinió respecte de l'amenaça: què fer davant ella, com detenir-la o eliminar-la. Les possibles solucions que surten d'aquest cor de veus poden o no arribar a aplicar-se. Posteriorment, si la repercussió de l'amenaça disminueix, aquesta pot ser oblidada, però si, per contra, el seu potencial augmenta, es poden recuperar els arguments més retorçats i rocambolescos de control i seguretat.

La principal conseqüència d'aquest «pànic moral» reproduït pels mitjans és que, en pri-

.....

“Els mitjans de comunicació serveixen a l’opinió de les elits, grups que, d’una banda, ofereixen un perfil òptim per a les finalitats dels anunciants i, per una altra, exerceixen un paper en la presa de decisions tant en l’esfera pública com en la privada”.

- Noam Chomsky

mer lloc, genera histèria col·lectiva i s’aporten poques o cap explicació sobre els fenòmens socials als quals es fa referència. En les notícies es privilegia els successos espectaculars i dramàtics on el pànic, l’amenaça i la violència tenen un rol predominant. Malgrat tot, es troba a faltar el treball periodístic de recerca, que expliqui el «per què» ocorren les coses —com ara un moviment de protesta.

En segon lloc, el discurs d’amenaça que produeix només contribueix a la reproducció de la criminalització de l’objecte de pànic, s’anima així a prendre mesures dures per afrontar aquest objecte que genera el pànic. Per exemple, es recorre a les detencions policials, la judicialització, l’empresonament, l’expulsió (en el cas de les migrants), entre altres mesures de tipus legal, però es deixa de costat opcions de caràcter més polític: el diàleg, la negociació, els acords, el consens, etc.

Tot i que el fenomen mediàtic del pànic moral va ser assenyalat per Cohen en la dècada dels setanta, el comportament abans descrit no ha sigut mai abandonat pels mitjans de comunicació. Un exemple proper de pànic moral es va viure a l’Estat espanyol amb la cobertura mediàtica de la denominada Operació Pandora, una ràtzia policial realitzada el 16 de desembre de 2014, a les ciutats de Barcelona, Sabadell, Manresa i Madrid, que va consistir en la detenció d’onze joves, acusades, d’acord amb un comunicat dels mossos d’esquadra, de pertànyer a una «organització criminal, amb finalitat terrorista, de caràcter anarquista violent».

Relacionat amb l’anterior, cal assenyalat que després d’aquesta operació, es van dur a terme dues similars. Al març de 2015 es va executar l’Operació Piñata, amb la detenció de 39 persones. A la

fi del mes d’octubre passat es va dur a terme la segona fase de l’Operació Pandora que va tenir com a resultat nou detingudes. En tots dos casos, a les joves se les va acusar de pertànyer presumptament a una xarxa «terrorisme anarquista» per part de la policia i reproduït acríticament per la majoria de mitjans de comunicació.

En un estudi, encara en curs, a càrrec del Grup Contra la Criminalització (GCC) de l’Anàlisi Crítica del Discurs, s’assenyala que en la cobertura periodística de l’Operació Pandora va predominar una representació sensacionalista dels esdeveniments, que es va focalitzar a definir a les joves detingudes «desviats, violents i criminals»; és a dir, van ser categoritzades com *folk devils*.

L’anàlisi abasta les notícies publicades durant les primeres 24 hores després que es van dur a terme les detencions, i es va aplicar als deu diaris més llegits de l’Estat espanyol, entre ells *El País*, *El Mundo*, *La Vanguardia*, *L’Ara*, i *El Punt-Avui*.

En un nivell d’anàlisi lexicomètric, el GCC avança:

«La major part de les notícies van informar sobre la detenció dels joves durant el clarejar del dia 16, però hi va haver menys producció de notícies sobre la protesta social en resposta aquell mateix dia a la tarda. Una protesta, el contingut polític de la qual va ser criticar l’acció de la policia i exigir l’alliberament dels detinguts».

En un altre nivell d’anàlisi discursiu denominada *agentivitat*, el GCC explica:

«La gran majoria dels titulars de les notícies es van centrar a descriure als joves com a agents socials negatius («terroristes») res-

Hiperactivitat policial i judicial *antighadista* contra migrants àrabs i musulmans

89
operacions
policials
entre 2004 i 2015

només el 2015
26
operacions
policials
entre
2004-2014
63
operacions
policials

augment
d'operacions
en els
darrers anys

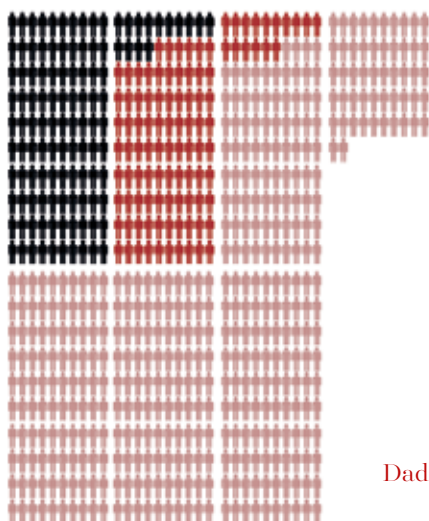

EN 10 ANYS de 2004 a 2015

652
detingudes

216
jutjades

114
condemnades

EN 1 ANY durant 2015

98
detingudes

63
jutjades

Dades del Ministerio del Interior i l'Audiencia Nacional recopilades per Directa i Diagonal

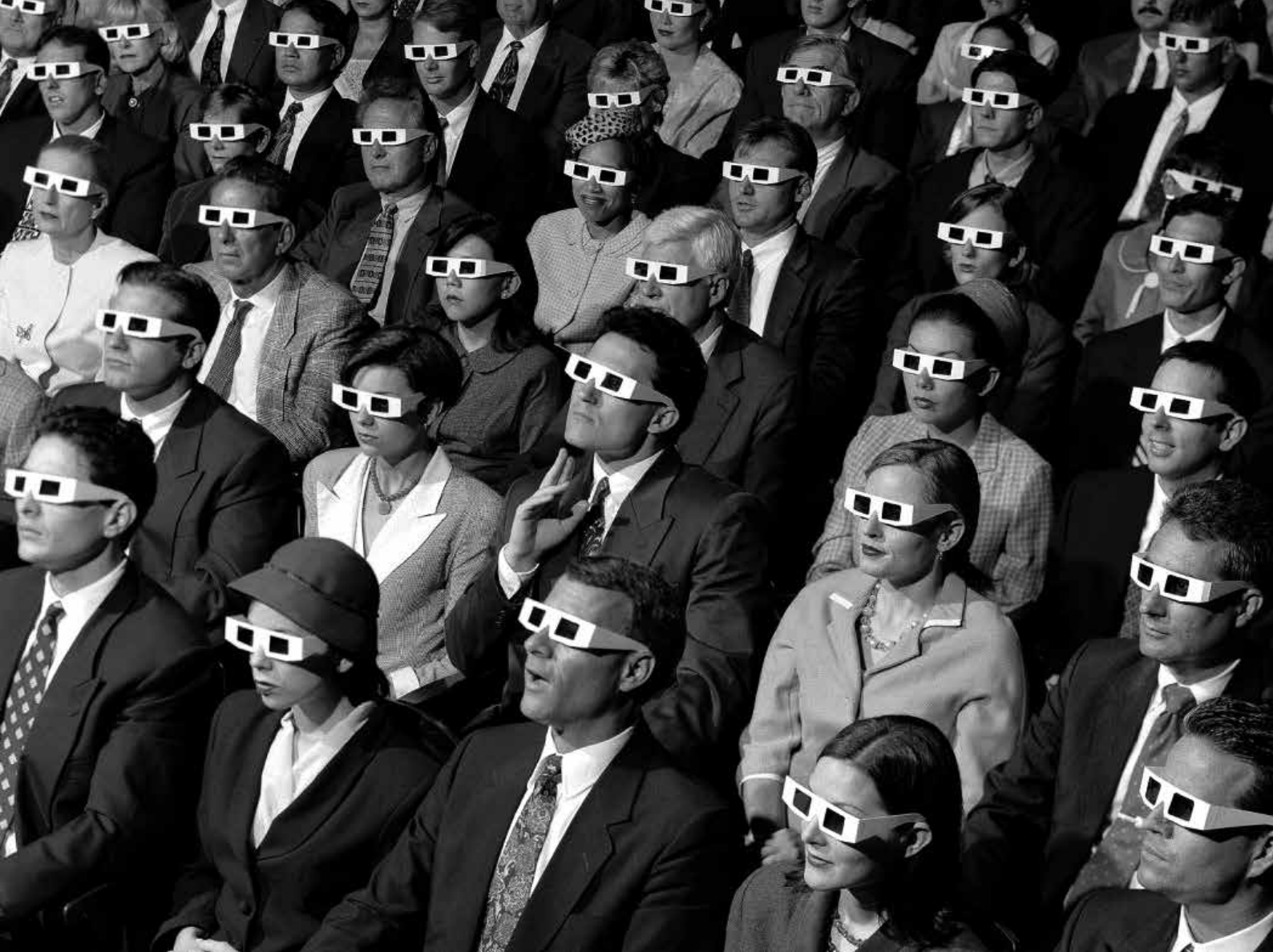
ponsables d'actes il·legals i criminals. No obstant això, en els titulars es va parlar molt poc de les accions negatives dels polícies, per exemple, de la violència amb la qual van entrar a la Kasa de la Muntanya, destrossant la porta d'entrada i les habitacions dels seus habitants.

Des del punt de vista de l'anàlisi dels enquadraments periodístics, el GCC assenyala que en la cobertura informativa va predominar una narrativa on l'enquadrament central de les notícies va ser l'acció de la policia per detenir a una «organització terrorista anarquista». No obstant això, tant en aquest nivell dels enquadraments com en el de la

«agentivitat», el caràcter de presumpció dels detinguts va tenir poca visibilitat. És a dir, els joves van ser detinguts perquè presumptament havien comès, o podien cometre, actes de terror.

Però la presumpció d'innocència no va ser un enquadrament dominant en les notícies. El que va predominar va ser la criminalització dels joves, representats com una amenaça per a l'ordre social».

En altres paraules, la premsa va reproduir la dinàmica del pànic moral definida per Cohen fa més de 40 anys. ●●

L'Audiencia Nacional dicta condemna per Mónica i Francisco

Després de més de dos anys en presó preventiva i d'un judici de tres dies on el fiscal demanava fins a 44 anys de presó, Mónica i Francisco van rebre el passat 30 de març la condemna a 12 anys de presó per danys i lesions terroristes arran d'unes explosions a la Basílica del Pilar. A l'acte del seu processament, signada pel jutge Eloy Velasco trobem l'origen d'una persecució a l'anarquisme a gran escala encarnada en les operacions Pandora i Piñata des del desembre de 2014 i que s'ha repetit en diverses fases al llarg d'aquests anys, sota l'atribució a una suposada organització terrorista GAC-FAI-FRI, existent tan sols als informes elaborats per la policia.

Malgrat la dura condemna, l'*Audiencia Nacional* els va absoldre dels càrrecs de conspiració i pertinença a organització terrorista, deixant entreveure que el muntatge policial llur objectiu és la repressió de les idees, no se sosté, ni tan sols a un tribunal d'excepció com l'*Audiencia Nacional*. Encara així el tribunal hereu del *Tribunal de Orden Público* ha donat per vàlida part de la versió policial, deixant així espai per a futures condemes de llibertàries i dissidents processades només pel fet de ser-ho.

Perseguint idees

El moviment llibertari, candidat per ocupar un lloc destacat en el podi dels enemics interiors de la pàtria

Les darreres operacions «antiterroristes» són el resultat d'una sèrie de polítiques encarades a reprimir el moviment que, segons les ments dels mossos d'esquadra i la Conselleria d'Interior, va radicalitzar les lluites contra la crisi i el moviment del 15M.

Segons les teories de Felip Puig i la Unitat Central d'Anàlisi d'Estratègies d'Organitzacions dels mossos d'esquadra (UCAEO), les anarquistes són la mà negra que hi ha al darrere de les contundents lluites per aturar l'ofensiva que rics i governants van desencadenar contra la població en l'anomenada crisi econòmica.

La venjança és un plat que se serveix fred

Això devien estar pensant Felip Puig, els caps d'investigació política dels mossos i d'alguns alts càrrecs d'Interior. Doncs ja són 68 les persones detingudes en operacions contra el suposat «terrorisme anarquista» i 16 les que han passat per la garjola. Totes elles han estat relacionades d'alguna manera amb l'entramat GAC-FAI-FRI. Entramat que, maliciosament, barreja espais de coordinació entre col·lectius (GAC) amb la 'signatura' que en l'àmbit internacional alguns grups utilitzen per reivindicar accions de sabotatge (FAI-FRI).

Octubre 2015:

2ª Fase de l'Operació Pandora

Tot i que els mossos van anunciar com a desmantellada la secció catalana dels GAC després de la primera operació el desembre del 2014, altra vegada el moviment llibertari va ser colpejat. Les brigades d'informació tornaven a tenir sed de repressió i titulars tendenciosos. El saldo de nou detingudes, vuit d'elles en llibertat sota fiança (un total de 39.000 €) i una d'elles en presó preventiva durant quinze dies, després va ser posat en llibertat sota una fiança de 8000 €. Una de les proves que la policia autonòmica va presentar per mantenir-lo pres, va ser l'Informe 2514/14, que ell posseïa a causa de la seva condició d'advocat defensor d'altres persones vinculades a GAC-FAI-FRI.

Informe 2514/14

Aquest document de 33 pàgines elaborat per la UCAEO és la peça fonamental del cas Pandora. D'ell en podem extreure l'essència paranoica i de persecució de les idees en què es basa tota la investigació del cas Pandora. L'informe, firmat sota el pseudònim d'Astor 7, parteix d'una premissa bàsica: «L'anarquisme insurreccionalista o anarco-nihilista és una pràctica terrorista». Tot fonamentat en un altre document policial 'La mutació de l'amenaça: les noves formes de l'extremisme violent', publicat a la *Revista Catalana de Seguretat Pública* i redactat per l'especialista de la policia catalana Daniel Canals.

Persecució ideològica i paranoia policial

Per fer creure al jutge que existeix un «terrorisme anarquista», la policia, no acusa directament a ningú de cap fet concret, simplement cita tota una sèrie de sabotatges i els relaciona a partir de la data de la presentació pública dels GAC. Tot un seguit de destacats sobre les actes i els textos de la coordinadora GAC, on es fa referència a conceptes clàssics de l'anarquisme, com suport mutu, relacions solidàries, autogestió... D'altra banda, els acusa d'utilitzar servidors de correu xifrats per a activistes, com el popular *riseup*, o de tenir butlletins interns, quelcom clàssic en una coordinadora.

Els serveis d'informació d'una democràcia, que recorden més a una *Stasi* o una *Gestapo*, que a la policia d'un Estat suposadament de dret. ●●

Operació Ice: veganisme i antifeixisme com a filosofia terrorista

Sota aquestes premisses tenim l'exemple de l'Operació Ice. El 4 de novembre de 2015, sis joves van ser detingudes a Madrid, acusades de pertànyer a una altra suposada organització terrorista anarquista, també vinculada a GAC-FAI-FRI. Una d'elles es troba sota presó preventiva, la resta va sortir en llibertat en pagar 30.000 € de fiances.

El *modus operandi* policial i mediàtic va ser el mateix. Un grup públic i de caràcter polític-cultural, com era *Straight Edge* Madrid, és acusat de terrorisme. Un grup llur activitat es basava a programar concerts de *hardcore*, la difusió del veganisme, la crítica al consum de drogues i en reivindicar l'antifeixisme públicament. La nota policial afirma haver desmantellat un perillós grup terrorista que posseïa material per a fabricar explosius, metralla i gran quantitat de material polític. El vídeo de l'escorcoll, en aquest cas, ens delectà amb una taula plena de coses:

si observem amb detall, podem trobar una caixa de petards, una caixa de focs d'artifici xiuladors, coets de classe II, cargols com els que tu i jo podríem tenir dins de qualsevol caixa d'eines domèstica, diversos aparells informàtics, un pal de beisbol, unes càpsules de cafè, mistos i diferents ampolles molt sospitoses d'aigua i begudes energètiques, tot adornat amb diferents banderes del grup. Si donem una ullada a l'hemeroteca, aquest mateix grup va ser acusat de causar els greus aldarulls durant les multitudinàries Marxes de la Dignitat del 22M del 2014 a Madrid. Un altre cop trobem la mà negra de l'anarquisme impulsant als manifestants pacífics a comportar-se de manera antidemocràtica. La paranoia està servida, senyories.

Comunicat Straight Edge sobre la criminalització
<https://straightedgemadrid.wordpress.com/2015/03/26/comunicado-tras-la-represion-y-posterior-criminalizacion-a-nuestro-colectivo/>

Anarquistes, dissidents, migrants...

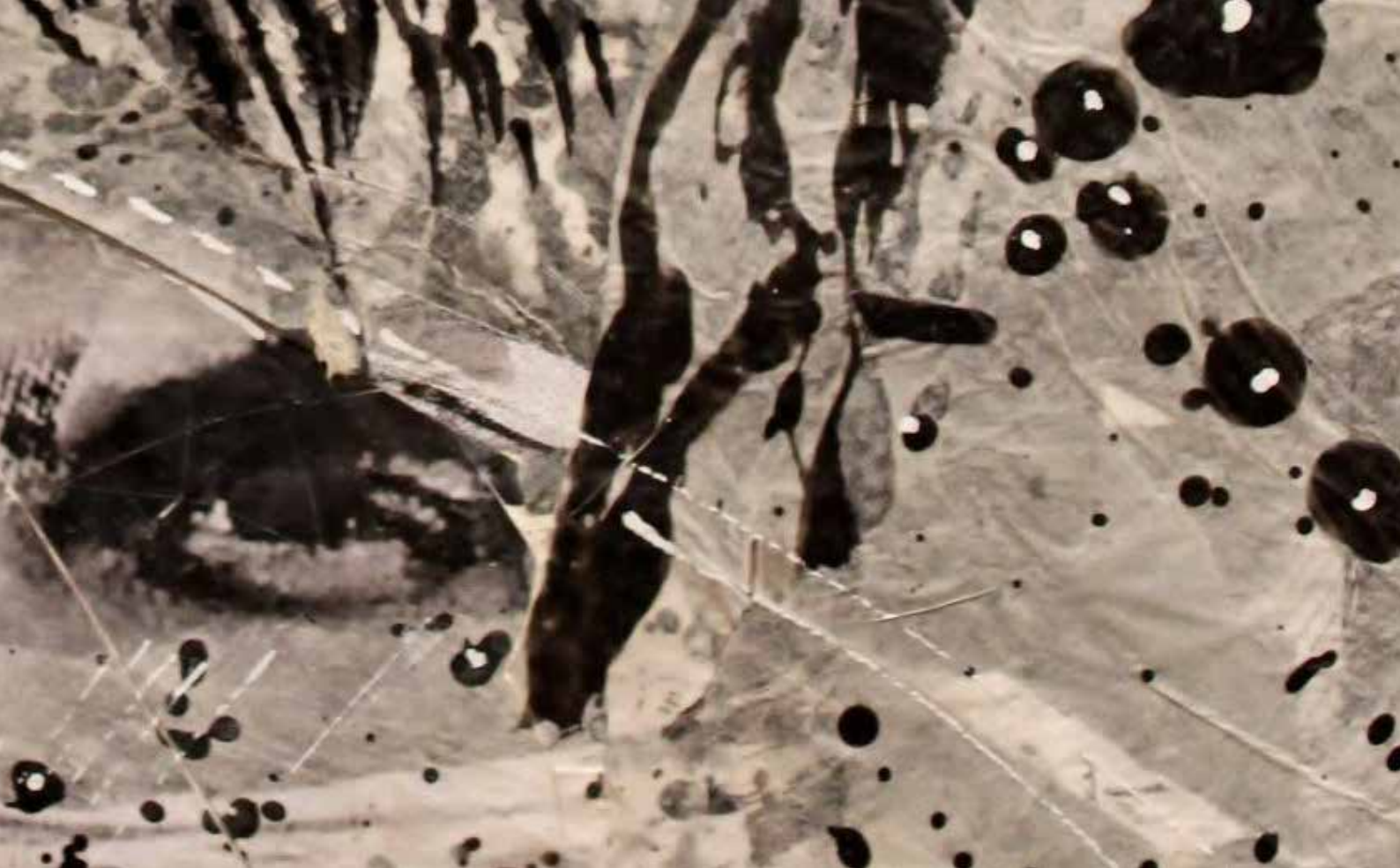
Posar en risc l'ordre establert et converteix en objectiu de l'Estat

Com bé és conegut, la maquinària repressiva estatal persegueix els col·lectius que, suposadament, posen en risc l'ordre establert. Aquesta realitat és viscuda per diversos moviments polítics, des de l'independentisme basc i gallec, fins a l'anarquisme i l'antifeixisme.

Ara bé, l'excepcionalisme i la maquinària d'exclusió no només funciona contra la dissidència de militància política. La dissidència social —persones preses, migrants, treballadores sexuals—, que també és política, és alhora víctima d'aquestes mesures.

D'ençà de l'atemptat del 2001 a les Torres Bessones de Nova York, l'obsessió per la seguretat i la persecució del denominat *gihadisme* han anat creixent arreu del món occidental. A l'Estat espanyol, això s'ha reflectit amb una sèrie d'operacions policials de caràc-

ter antiterrorista, posteriors a l'atemptat de l'11 de març de 2004, que recentment s'han accentuat després dels atemptats a la ciutat de París. Des del 2004, a l'Estat han estat detingudes 652 persones musulmanes, acusades de terrorisme o delictes relacionats; de les quals 216

.....
“Fer front al terrorisme, en definitiva, crea un poble unit per la por, un poble de ‘futures’ víctimes que s’arrauleix sota la protecció del poder. Separar-se d’aquesta unitat política suposa quedar estigmatitzat. Mitjançant aquesta despolitització generalitzada, governar es simplifica a curt termini”.

- Santiago López Petit

han passat per un procediment judicial, i només 144 han estat condemnades, sigui per delictes comesos o per meres sospites. Aquesta quantitat de detencions, així com el seu tractament mediàtic, ha comportat una restricció en els drets de les persones migrants, tant des d’un vessant administratiu com penal.

Pel que fa al vessant administratiu, observem una restricció dels criteris d’accés a les autoritzacions d’estada i residència, i les seves pròrrogues i renovacions. Aquest fet, combinat amb els obstacles existents per a l’obtenció d’asil, dificulta la circulació i l’establiment de les persones migrants a l’Estat espanyol. D’altra banda, trobem l’aplicació sistemàtica pel govern espanyol dels decrets d’expulsió. Fins ara, la resolució d’expulsió es podia substituir per una multa administrativa d’una quantitat mínima de 500 euros. Fa poc, aquesta segona opció s’ha vist alterada per una sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. La sentència no introdueix cap modificació de fons en la legislació d’estrangeria, però està sent *mal interpretada*

per l’Estat espanyol per denegar sistemàticament les substitucions, incrementant el nombre d’expulsions efectives.

Respecte al vessant penal, amb la darrera modificació del Codi Penal observem un enduriment legislatiu destinat a incentivar i facilitar les expulsions. Concretament, l’article 89 determina l’expulsió del territori de les persones migrants en relació al delicte comès i la pena de presó imposada. Aquesta modificació permet l’expulsió de les persones migrants, amb independència de la seva situació administrativa, rebaixant la condemna exigible de sis anys de presó a un. A més, en relació a les persones residents fa més de deu anys, s’inclou l’expulsió en relació a certs tipus delictius, com el terrorisme.

En resum, ens trobem amb un seguit de canvis legislatius que converteixen de nou la persecució al fenomen *gihadista* en l’excusa per restringir encara més els drets de les persones migrants. La lluita antiterrorista porta a enfocar la política migratòria des d’una òptica penal i criminalitzadora. **••**

Tssssh: Perillosos «antisistema» treballant

«Celebrem bancs Okupats, celebrem Heures Negres, celebrem l'Oca, La Rampa, assemblees, llibreries. Celebrem empalmar llums, celebrem aquestes factures diluïdes en lleixiu. Celebrem ser mig valentes, que encara no ens paralitza l'amenaça del dia a dia. Que no ens espanta compartir manta, celebrem cuidar la canalla quan ens ho demana el veí o la veïna. Que sabem donar, que això ens fa créixer, ens fa fortes, celebrem que la humilitat i la solidaritat és la goma² que dinamita portes».

Extracte del Pregó de Festes Llibertàries de Gràcia 2015

Després de la primera càrrega policial dels mossos d'esquadra a Barcelona sota el mandat de Felip Puig, el llavors flamant conseller d'interior compareixia el 23 de gener de 2011 per treure pit davant dels mitjans de comunicació. Aquests van donar les declaracions del conseller com a font principal dels fets ocorreguts la nit anterior durant l'intent d'okupació i desallotjament del Palau del Cinema a Via Laietana. En mig de la declaració del «final de la impunitat» se li va escapar que de les 418 persones identificades, 178 ja eren conegudes pels serveis d'informació dels mossos d'esquadra i fins i tot es va envalentir a dir que 13 eren anarquistes, 39 independentistes i 126 «antisistema».

A banda de deixar al descobert l'existència de fixers ideològics —que deixen totalment en ridícul la seva pròpia legalitat—, era l'enèsima vegada que des del poder polític s'emprava el terme «antisistema» per etiquetar a totes aquelles que no ens volem doblegar davant de les imposicions del capitalisme sobre les nostres vides. Un terme que servirà com a peu de foto indispensable per a les instantànies preses pels mitjans de comunicació durant els moments de més tensió que ha generat la lluita contra la seva precarietat i explotació. Un subtítol essencial per a aquelles imatges de barricades i foc als carrers de Barcelona, retransmeses en telediaris que bullien d'efectisme i sensacionalisme.

Amb l'arribada de l'Operació Pandora i les seves seqüeles —Piñata i Pandora 2—, el concepte d'antisistema s'anirà definint més per part del poder i es concretarà en el terme «anarquista» estretament relacionat amb l'adjectiu «terrorista», pujant substancialment l'hostilitat

contra aquelles que rebutgen les misèries del capitalisme. Artefactes creats *ad hoc* des dels despatxos d'Egara a Sabadell, com la suma de tres sigles sense cap connexió real com el «GAC-FAI-FRI» acabaran de fer la resta.

Però, a què es dediquen realment les que rebutgen exercir l'opressió envers les altres ni patir-la elles mateixes? En què es materialitza aquest «terrorisme» eteri però «extremadament violent»? Part de la resposta la trobarem en les paraules de la portaveu de l'Ateneu Llibertari de Sants, espai atacat només vint-i-quatre hores abans, qui va llençar aquesta rèplica als mitjans congregats a la roda de premsa convocada per part de persones i organitzacions solidàries amb les detingudes. «*Si terrorisme vol dir ser un espai obert a tot el barri, on setmanalment organitzem activitats i tallers de llengua de signes o jocs de rol, som terrorisme. Si terrorisme és oferir un espai per a diferents col·lectius on ens puguem organitzar, som terrorisme. Si terrorisme és donar suport als que pateixen problemes d'habitatge, som terrorisme*».

El moviment llibertari, des dels seus inicis, ha impulsat infinitat d'iniciatives d'organització popular. D'aquest bagatge encara perviu una xarxa gens menyspreable d'ateneus i assemblees llibertàries, que s'estenen per tot el territori. També ha deixat una herència de metodologies i un imaginari organitzatiu que en el present és propietat col·lectiva de tots aquells espais polítics que prioritzen l'horitzontalitat, l'autogestió i l'assemblearisme com a maneres de fer política lluny dels canals que imposa la política «oficial». La cultura, la música, la socialització de coneixements, l'oci que té vocació de fugir del

mercantilisme i el consumisme, el treball al voltant de la deconstrucció de les desigualtats de gènere que marca el sistema i la re-apropiació dels nostres cossos, la pràctica i assaig del suport mutu per lluitar contra l'explotació laboral i el problema de l'accés als aliments i l'habitatge són alguns dels camps de la vida quotidiana on les llibertàries — les «terroristes» i «antisistema», segons la línia oficial — empren més temps.

Només cal donar un volt per espais com el Banc Expropiat per veure quines alternatives es couen per fer front al problema de l'accés als aliments defugint de les xarxes assistencials, entre altres eixos d'acció. O si més no, veure com l'energia col·lectiva que brota des de baix és la que aconsegueix reconstruir Can Vies, malgrat l'estat de ruïna en què va quedar després de l'intent de demolició a la primavera del 2014 i l'assetjament que han patit les obres de reconstrucció per part de l'ajuntament i la policia. Si ens acostem a les iniciatives que volen donar resposta a l'explotació laboral sobre la qual es basa el sistema, només cal donar una ullada a projectes com l'Ateneu Cooperatiu de La Base o a l'Ateneu d'Oficis, autèntics laboratoris de l'autogestió de la feina.

Però què passa amb les que treballen fora d'iniciatives autoocupació i en la precarietat que afecta joves i no tan joves? Veiem també com les assemblees de suport mutu laboral i sindicats de barri van sortint des dels mateixos moviments socials antagonistes. La llista es completa amb tot un seguit de tallers d'autoreparació de bicicletes que hi ha des de l'Hospitalet a Nou Barris, tallers d'autodefensa feminista, llibreries on es difon el pensament ingovernable des de fa dècades, multitud d'editorials i *distris* alternatives, ràdios lliures amb dècades de funcionament, cooperatives, horts ocupats sobre solars expropiats a l'especulació del sol a Vallcarca, al Palomar i al Poble Nou...

Sense cap mena de dubte, la llista és molt llarga. No inacabable, com ens agradaria, però sí ben extensa. Tan extensa, que mai no cap ni cabrà a cap telediari, ni a cap article editorial d'aquells que ens alerten del perill que representem per a nosaltres mateixes. Potser és perquè no som prou fotogènics. Pot ser perquè ningú, a cap redacció dels mitjans de comunicació massius, es vol cremar els dits mostrant la realitat nua i crua de les alternatives que cerquen crear un nou món. Perquè la realitat, quan s'estavella contra titulars tendenciosos, crema. Més que una pila de neumàtics a trenc d'alba d'una jornada de vaga general. ●●

.....

“Els anirem a buscar i ja es poden amagar on vulguin que els trobarem. Sigui en una cova o en una claveguera que és on s’amaguen les rates. Tampoc els servirà protegir-se darrere unes sigles o una associació o una caputxa o una assemblea que no representa a ningú o una revista o, fins i tot, darrere la cadira d’una universitat. I no s’hi val afegir l’adjectiu “social” a qualsevol activitat per justificar saltar-se la norma. Un local social és un bar il·legal. Un alliberament social és una apropiació il·legítima. I un agitador social, segons ma mare, és un gamberro. I quan els detinguem (que els detindrem), els presentarem a la justícia”

- David Piqué i Batallé
(Comissari de coordinació territorial dels mossos d’esquadra)

